

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 240 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, coșurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an 120 „		
Pe un pătrar de an 60 „		
Un număr 5 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 300 Lei.		

Intre amvon și catedră.

Un plan sistematic isvorât dintr'o înțelegere comună, dar și sinceră, între învățator și preot nu numai că ar alcătui o însemnată forță de luptă împotriva curentelor demoralizatoare, dar ar fi și cheia cu care s'ar rezolva problema culturală-morală la sate.

Aceasta cu atât mai mult cu cât imperativul împlinirii unor datorii sfinte ne cere cu stăruință tot mai multă înțelegere, ne cere muncă, călăuzită de sentimente cu adevărat creștinești. De fapt, numai prin înțelegere și muncă se poate ajunge la progres, la îmbunătățiri morale, la crearea în sânul poporului a unei vieți creștinești rodnice și neînvrăbite.

Biserica noastră strămoșească în greua luptă ce o duce pentru înălțarea sufletelor la limanul credinții și iubirii evanghelice, are neapărată trebuință de o sinceră și frățescă colaborare a școlii. Interesele individuale, cari provoacă învrăbirea de astăzi — de obicei totdeauna în dauna poporului — trebuie supuse intereselor colective, singurele cari produc forțe vii morale, ducătoare la scop bun. Că astăzi „o dușmănie fățișă s'a lăsat pe tot ceea ce este superioritate în structura vieții noastre sociale” — după cum mărturisește *Gustave Le Bon*, — este foarte adevărat, dar preotul și învățatorul nu pot reprezenta în activitatea lor două linii dispartate, pentru că idealul lor este comun, *învățătorul fiind chemat să devie un al doilea preot în slujba apărării ființei etnice și a credinței noastre strămoșești.*

Personalitatea activă a unui adevărat învățator trebuie să contribuie efectiv la înviorarea bisericii prin școală.

Dar pentru aceasta este imperios necesar pe deoparte, ca învățatorul să fie pătruns de fiorii credinței în Dumnezeu, iar pe de altă parte

i se cere preotului o pătrundere mai adâncă a misiunii sale. Iar peste toate acestea este trebuință de o mai înțelegătoare armonie între dâșii pentru îndrumarea mulțimilor pe căile cele bune și sfinte.

Pretutindeni acolo unde există această armonie rezultatele sunt minunate.

Da astăzi, astăzi ce se constată? Învățătorii par crescuți cei mai mulți în ideile și spiritul ateist al lui Voltaire sau Descartes, străini în majoritatea cazurilor de Dumnezeu și de biserică...!

Avem doar atâtea cazuri, nu mai departe, ci la noi, când învățatorul, în plin serviciu divin, s'a ridicat împotriva citirii pastoralei arhieresti. Știu cazuri când învățatorul a adus școlarii numai până la ușa bisericii, de unde s'a reîstors, motivând că: „ideile sale religioase nu corespond cu învățătura bisericii”, sau că „religia e bună numai pentru poporul prost și pentru copii”.

În cele mai multe locuri, școala e pustie în zilele de sârbătoare. Copiii în loc de a merge la biserică, îi găsești cutrecerând ulițele în debandadă, iar odată cu trecerea lui Sânt Petru, școala se oblongește până toamna.

Oare în loc ca școlarii să piardă vremea în jocuri, uneori triviale și murdare, învățatorul pătruns de simțul sacrificiului binelui obțesc, nu i-ar putea aduce la biserică?

Căci știut este că în toate epocile de adevărată și rodnică viață morală recoltele au crescut de cu primăvară, adică din anii copilăriei. Când inima a trăit și s'a pângărit cu păcatele vieții, când însăși viața s'a materializat, nu se mai poate face nimic. Când totul în omul viitor este încă fraged, curat și receptiv, atunci se cere să întipărim în el semnul moralității și icoanele evlaviei creștine.

Biserica Mântuitorului și-a dat și-și dă toată silința ca să asigure izbânda moralei creștine și a idealului evanghelic, depunând sămânța lor din vreme în sufletul nevinovat, dar lucrul ei să fie întregit de catedră în dragoste, frățietate și armonie.

Omul zilelor ce le trăim nu este desigur, ceea ce ar trebui să fie. Birnic păcatului, omul de astăzi este potrivit unor stări înfloritoare de morală religioasă.

Așa este spiritul vremurilor! Dar, acest om, va trebui să revină și să rămână totuși neschimbat în Hristos cel vecinic.

Domnul nu s'a schimbat; putem noi oare a ne schimba fără a ne depărta de El?

Lumea satelor noastre, pătura țărănească este împânzită astăzi, din beșug, de idoli de toată forma și nuanța. Sectele au devenit un pericol real și dezastruos în același timp, *luxul, desfrâul* în vorbe și în fapte, *concubinajul, alcoolismul,uciderea pruncilor* prin sistemul de unu mai ales la noi în Banat, o descreștere dezastruoasă a nașterilor, *căsătoriile premature, analfabetismul, indiferentismul*, etc. etc. Iată atâtea și atâtea neajunsuri spre care trebuie să se îndrepte acțiunea comună binefăcătoare a școlii și a bisericii.

Situația morală în ceasul de față este atât de amenințătoare cu primejdii pentru viitor încât dela sine se impune preotului și învățătorului acea armonie și înțelegere deplină, pentru promovarea binelui din viitor al turmei lor cuvântătoare.

De obicei noi ne gândim numai la cele prezente. Măririi, ambițiuni, îndestulări materiale punem în cumpăna acțiunii noastre. De viitor prea puțini ținem socoteală.

Suntem datori însă să lucrăm pentru întărirea lui. Clipă cu clipă, puțin câte puțin, fiecare generație adaugă câte ceva la trăinicia țării. Ori, lucrând așa cum lucrăm azi, ținând seamă numai de noi, haosul stăpânește și destrămarea generală se întetește.

Și nu folosește unui popor nimic dacă va avea doar câțiva oameni harnici, cuminți întreprinzători, ci dimpotrivă un popor are viață sănătoasă când fiecare dintre indivizii ce-l alcătuiesc este creștin bun, priceput, harnic, știutor de carte.

De aceea este necesar ca oriunde, în fiecare sătuleț, în orice colț de țară ar fi, școala să întindă mână frățescă bisericii punând progresul său cultural în funcțiune, pentru sporirea progresului moral. Să nu rămână indiferentă în fața primejdiilor ce ne amenință deopotrivă în fața, de pildă, a sectarismului feroce și merce-

nar care ne atacă flința noastră etnică și legea strămoșască.

Nu așa cum mi-a răspuns un învățător zilele trecute, pe care l-am întrebat cum de s'a putut încuibă în satul său secta pentecostalistă, că: „asta nu se ține de mine, e treaba preotului și rușinea lui“.

Nu așa și nici ca aceia cari trăesc în plină vrajbă și certuri fără sfârșit. *E o crimă față de Dumnezeu și față de poporul ce-l cărmuim discordia dintre catedră și altar.*

Prin abnegație, și într'o parte și din alta, și prin părăsirea unor prejudecii păcătoase s'ar putea face minuni. Dar numai atunci, când toate vorbele mari nu rămân vorbe iar legile — după constatarea lui *Emile Boutroux* — „**vor fi fapte**“ nu simple principii moarte, lucru ce-l mărturisește atât de înălțător și *Sf. Ap. Iacob* (cap. 2, v. 18).

Acea Sahară morală și duhovnicească în care poporul stă pe punctul de a se prăpădi de setea apei celei vii, prin armonia dintre biserică și școală, „*se va acoperi cu flori*“ (Isaia 35, 2).

Acum când școala își încheie un an de activitate, să se gândească mai serios la menirea ei — vorbesc de a învățătorului — și desbrăcată de haina vrăjmașiei să pășească pe alte cărări mai bune.

Dimitrie Anușiu preot.

Vizita Majestății Sale Regelui Carol II. la Caransebeș, Călnic și Reșița.

Precum am fost anunțat în N-rul nostru trecut, Majestatea Sa Regele Carol II., cu prilejul depunerii jurământului recruților din Batalionul II. Grăniceresc, a cercetat din nou Caransebeșul; apoi a luat parte la solemnitatea inaugurării lucrărilor de cale ferată Caransebeș-Reșița, în Călnic și Reșița.

Vizita la Caransebeș a Majestății Sale, iubitul nostru Monarh prezintă, la suprafață, un caracter personal. Ca toate vizitele Suveranului în țară, fie la unițările militare, fie la solemnități și alte manifestări culturale, noua descindere în mijlocul poporului are și un sens mai de adânc.

Un Cap de stat, și cu atât mai mult un suveran e conștiu că tăria națiunii, deci implicit a tronului Său, nu se bazează pe forme de suprafață, pe mulțime de oameni, fie că sunt sau nu sunt bine înarmați. Tăria unei națiuni, așa cum ne spune totul în lume și cu deosebire experiența de veacuri a istoriei, rezidă în tăria sufletească a membrilor componenți ai

acelei națiuni. Intinderea oricât de răspândită a națiunii, atât ca teritoriu cât și ca număr, poate fi numai un fenomen răzlet și cu totul efemer atunci, când rădăcinile națiunii nu zac în adâncul spiritual și misterios al existenței ei rostuite. Credința, convingerea în această credință a unei meniri proprii; de proporții istorice, e singura noimă ce dă tărie statelor, regilor și oricărei entități cu sorți de trăinicie...

Această credință, în unitatea de aspirații a Regelui cu poporul său, — aspirații înalte și frumoase — precum și în unitatea de simțiri — la bine ca și la rău — e determinantă în nenumăratele vizite pe cari Regele le face poporului său, și tot aceasta l-a determinat pe Suveranul nostru să ne cerceteze din nou. Poporul nostru, stăpânul ținuturilor pitorescului Banat a și știut a-L primi cu adevărat impunător, destăinuind astfel o alipire convinsă către Dinastie precum și o ținută demnă de înalta distincție a vizitei regale.

Martți la orele 11 din zi, venind cu un tren regal, coboară M. Sa Regele, însoțit de d-l general Hasievici, mareșalul Palatului, d-l Gheorghe Tătărescu ministrul apărării naționale, Richard Franasovici ministrul comunicațiilor și A. Mocsonyi dela Palat. Compania de onoare dă onorurile.

Majestății i se oferă tradiționala pâine și sare de către Dr D. Novăcescu, președintele comisiei interimare a orașului Caransebeș. Gustând din tradiționala ofrandă, M. S. Sa s'a întreținut câteva clipe cu P. S. Episcop și cu prefectul județului, strângând apoi mâna reprezentanților, autorităților civile și militare din județ și oraș de față la primire.

Dela gară într'un automobil, însoțit de un conduct întreg de automobile și cu o gardă de banderii, Majestatea Sa Regele intră în orașul frumos pavoazat, ovaționat de mulțimea de popor care a venit cu acest prilej la Caransebeș.

La ora 11¼ cortegiul intră în curtea căzărniței „Voevodul Mihai“, admirabil pregătită pentru înalta primire. Comandantul batalionului Lt.-Colonelul M. Hiescu dă Majestății Sale raportul după care Suveranul trece în revistă pe soldați. Corul Vidu din Logoj întonează marșul „Eroi“.

După acestea, Majestatea Sa înaintează spre grupul preoților celebranți, unde P. S. episcop îi prezintă sfânta cruce și evanghelia pe care M. Sa le sărută.

În fața tribunei regale, se oficiază un scurt serviciu divin. Pontifică P. S. episcop Vasile

asistat de protopresbiterii R. G. Ancușa, C. Buracu, preoții G. Noaghea, T. Șandru, diaconii I. Suru și T. Roșca. Răspunsurile le dă Corul Catedral, condus de prof. C. Vladu.

La finea serviciului P. S. episcop Vasile rostește următoarele:

Sire,

Dragi ostași,

Suntem creștini și ortodocși. Legea noastră creștinească, în care ne-am botezat și trăim, învață că jurământul este un act de închinare lui Dumnezeu. Cine afirmă sau făgăduiește ceva și vrea să întărească spusele sale cu jurământ, recunoaște atârănarea sa de Dumnezeu Tatăl și Stăpânul nostru al tuturor, Care în puterea atotștiinței Sale cunoaște gândurile și intențiile noastre și ca atotputernic și atotdrept poate pedepsi și de fapt și pedepsește pe acela ce încearcă să-L cheme pe El, Cel atotștiutor, ca martor pentru a întări o afirmațiune neadevărată sau pentru sinceritatea și curățenia falsă a unui gând și intenții ce nu va împlini niciodată.

Voi, iubiți grăniceri, sunteți chemați azi ca să jurați credință Majestății Sale Regelui Carol al II-lea și prin ridicarea celor trei degete dela mâna dreaptă și invocarea numelui Lui, să-L chemați pe Dumnezeu cel în trei ipostasuri ca martor că ceea ce făgăduiți în acest moment solemn veți împlini cu sfințenie, în toate împrejurările și chiar cu prețul vieții voastre.

Pe lângă respectul și frica de Dumnezeu care cunoscând gândurile și intențiile oamenilor poate pedepsi cu toată asprimea și dreptatea pe cei ce făgăduiesc ceea ce n'ar avea de gând să îplinească ca să nu mai amintesc de virtuțile ostășești ale înaintașilor voștri grăniceri, Voi, dragi grăniceri, trebuie să vedeți un motiv de a vă păstra cu credință și sfințenie jurământul chiar și în onoarea ce V'a făcut preagrațios, Vouă și nouă, tuturor, Majestatea Sa iubitul nostru Rege, asistând personal la acest atât de însemnat act din viața voastră ostășească. Aveți, dragii mei, datoria să faceți din sufletele voastre zid nebiruit de

credință și iubire nestrămutată în jurul Majestății Sale, pe care Majestatea Sa să se poată răzuma cu toată încrederea și totdeauna în anevoioasa-I misiune de a îndruma destinele neamului nostru și de a crea pe seama patriei noastre întregite condițiunile și cadrele prielnice unei tot mai desăvârșite consolidări și prosperă dezvoltare.

Iar în timp de războiu piepturile Voastre să formeze granița peste care să nu poată trece invidia și ura hrăpăreață a niciunui din dușmanii noștri. În convingerea că pot asigura pe Majestatea Sa de credința și iubirea Voastră nestrămutată față de Majestatea Sa și scumpa noastră patrie: România pe veci întregită, îmi iau voie să strig în numele Vostru și al nostru al tuturor cu toată iubirea, lealitatea și supunerea:

Să trăiască Majestatea Sa, iubitul nostru Rege, Carol al II-lea, Trăiască întreaga Augustă Casă Domnitoare și scumpa noastră patrie România. Amin.

Soldații, în cor cu mulțimea din tribune aclamă cu îndelungi urări de „trăiască“. Urmează apoi luarea solemnă a jurământului soldaților, săvârșită de însuși P. S. episcop Vasile în asistența preoților celebranți.

După impresionanta solemnitate, comandantul batalionului adresează soldaților o scurtă vorbire, legându-le la suflet jurământul pe care l-au depus Comandantului lor onorific în însoșita prezența Sa.

Majestatea Sa Regele pășind în fața careului de soldați, le spune următoarele cuprinzătoare cuvinte:

Iubiți grăniceri,

În ziua aceasta în care Dumnezeu binecuvîntează reînființarea acestei străvechi unități, nu am să vă spun decât aceste cuvinte: Aduceți-vă aminte de strămoșii voștri cari s'au distins prin credința lor către Suverani și să știți că astăzi prin jurământul ce depuneți, redepun prin voi jurământul Suveranului lor natural toți acei cari au fost ostași înaintea voastră.

Ultimele cuvinte ale Regelui sunt acoperite de uralele soldaților... Urmează defilarea

grănicerilor. În urmă i se prezintă M. Sale o carte în care Majestatea Sa se înscrie dimpreună cu miniștrii și alți oaspeți.

La cercul militar s'a oferit o gustare, după care în nesfârșitele urale ale mulțumii Majestatea Sa Regele Carol părăsește orașul îndreptându-se spre gară și de aci spre Reșița.

În drum spre Reșița, îndată dela intrarea trenului pe teritoriul județului Caraș, Majestatea Sa Regele împreună cu întreaga suită din care dela Caransebeș — la invitația M. S. Sale — făcea parte acum și P. S. Episcop, au fost îndelung ovaționați, cu strigăte de urale, cu coruri și fanfare.

La orele 6 trenul regal ajunge în gara Călnic. Aci, deși vremea era defavorabilă, mulțime imensă așteaptă și ovaționează pe înalții oaspeți.

Prea Sfințitul nostru episcop oficiază serviciul de Sfințirea apei, cu care stropește locul destinat ca punct de pornire a noii linii ferate Reșița-Caransebeș. Împreună slujitori sunt: protopresbiterul Virgil Musta al Oraviței, Petru Ieremia admin. protopresbiteral în Bocșamontană, preoții Dr. Iosif Ieremia, Ioan Vida din Reșița și diaconul episcopesc Teodor Roșca.

Terminat serviciul religios, urmează solemnitatea inaugurării locului de construcție a liniei ferate. D-l ministru al comunicațiilor Richard Franasovici rostește o cuvântare în care schițează însemnătatea națională și economică a evenimentului. După aceasta M. Sa Regele așează o cărămidă pe care o lovește simbolic cu ciocanul; același lucru îl fac și d-nii miniștrii, directorul general al căilor ferate N. Mereuță, precum și toți conducătorii lucrărilor de construcție. Sub această cărămidă a fost depus un tub, conținând un pergament cu datele fundării.

Scurta solemnitate dela Călnic — locul de legătură al liniei ferate Caransebeș-Reșița — ia cu aceasta sfârșit. În mijloc de frenetice ovațiuni, de cântece de fâlnice coruri și sunete armonioase de fanfare din Bănat, Majestatea Sa Regele se retrage, urcându-se în trenul regal și pornind spre Reșița.

După o întreținere de câteva ore în Reșița, vizitând uzinele și îndeosebi uriașele furnale de aci, Majestatea Sa s'a reîntors noaptea în Capitală, ducând cu Sine impresii din bogăția sufletului bănățan.

Darul limbilor.

Locul adunării Apostolilor în biserica din Ierusalim, era în pridvorul lui Solomon (Fapte 5, 12-13; 3, 11). Tot acolo se aduna și Iisus cu învățăceii săi (Ioan 10, 23).

În ziua Cincizecimii Apostolii fiind iarăși adunați împreună la același loc, primesc darurile harizmatice ale Duhului Sfânt, între cari cel mai accentuat dar a fost vorbirea în limbi (Fapte 2, 1-11).

După Mc. 16, 17. I. Cor. 13, 1 sunt trei feluri de limbi: a) limbi noi, b) limbi îngeresti și c) limbi omenești.

A) Sub limbi noi sau „alte limbi“, înțelegem limbile oamenilor, cari s'au reînnoit prin Duhul Sfânt (Rom. 6, 4; Tit. 3, 5; Fapte 15, 8-9; Ezechil 36, 25-27), devenind oameni noi, cari și-au schimbat felul de vorbire de mai înainte, când au fost oameni vechi, cu un nou fel de vorbire, cu totul duhovnicesc a omului cu inima schimbată și nouă (Lc. 15, 17-19; 9, 54-56). Astfel de limbă trebuie tâlcuită celor neînțelegători, cari au încă limba veche și deșartă (I. Cor. 14, 12-15), pe care ei nu o înțeleg, deși se vorbește în limba lor pământească, pentru că se deosebește de felul de gândire și viețuire a omului vechiu. Astfel de limbă este o cuvântare ocazională, care schimbă inima și sfânta Scriptură.

B) Sub limbi îngeresti înțelegem rugăciunile, cari le rostește omul către Dumnezeu, care știe toate inimile și limbile. Ele au mistere sau taine, pe cari le cunoaște numai Dumnezeu și cel ce se roagă (I. Cor. 14, 2), deși rugăciunea este publică. Aceasta limbă este adresată lui Dumnezeu și nu oamenilor. Prin Duhul Sfânt aceste rugăciuni pot fi așa de înalte în gândire, încât acei cari nu sunt duhovnicești, nu înțeleg rugăciunea rostită în felul nou de vorbire, așa trebuie tâlcuită, ori de cel ce se roagă ori de alt om duhovnicesc, ca cel ce se roagă să nu fie strein de cel ce nu înțelege rugăciunea în limba nouă (I. Cor. 14, 11 și 13-15).

Limbile acestea, au fost semne ale acelor ce erau considerați necredincioși (Mc. 16, 17-18; I. Cor. 14, 22), dar ale căror inimi prin credință și prin Duhul Sfânt au fost schimbate (Fapte 15, 8-9; Ezechil 36, 25-27), făcându-se credincioși și oameni noi, ce vorbesc o altă limbă, care este nouă și duhovnicească, după cum le este și inima (Fapte 10, 44-48; 11, 1-4 și 15-18; 19, 6). Astfel nici păgânii nu se deosebeau în limba lor duhovnicească de evrei (I. Cor. 12, 13; Colos. 3, 11-12).

C) Sub limbi omenești înțelegem limbile oamenilor cari nu sunt duhovnicești (Mt. 2, 8; 26, 74; 27, 42; Lc. 9, 54; Ioan 7, 38-39). Aceste limbi sunt de atâtea feluri, câte sunt națiunile. La Fapte 2, 1-11 Apostolii au vorbit prin Duhul Sfânt în limbile atâtor națiuni, câte au fost adunate acolo. A vorbi în limbile omenești ale națiunilor se poate câștiga și fără dar prin învățătura, totuși Apostolii au primit dela Duhul Sfânt înțelepciunea de a vesti evanghelia la toate națiunile (Mt. 28, 18-20), până la marginile lumii (Rom. 10, 28). Cine are acest dar, trebuie să vorbească ori ce limbă, cum au vorbit-o Apostolii, fără ca să fie învățați. Dacă cineva vorbește în limbă străină ascultătorilor, acela nu este vorbitor în limbi și vorbirea lui trebuie tâlcuită (I. Cor. 14, 13 și 27-28). Dacă cineva vorbește popoarelor streine în limba lor, fără învățătura și prin Duhul Sfânt, acela este vorbitor în limbi streine.

După I. Cor. 13, 8-13, darurile harizmatice ale prorocilor, limbilor și ale descoperirilor sau cunoștințelor, erau semne începătoare ale credincioșilor, când credincioșii erau considerați de copii mici (I. Cor. 14, 20; Efez. 3, 11-15), față de accia cari trebuiesc să fie mari și desăvârșiți, cari vor avea semne mai înalte și mai duhovnicești. Așa v. 13 arată că semnele adevărate ale credincioșilor desăvârșiți, sunt — între cele dela Gal. 5, 22-25 — cele trei virtuți creștine, pe cari le propagă așa de mult biserica ortodoxă și cari sunt: credința, speranța și dragostea.

Coroana tuturor darurilor duhovnicești este dragostea (I. Cor. 13, 1-7 și 13). Până erau darurile harizmatice ale copiilor credinței, dragostea era numai urmărită (I. Cor. 14, 1), nu și practică (Lc. 9, 54-56; I. Cor. 6, 1-9).

Semnele creștinismului desăvârșit sunt: I. Cor. 13, 1-7 și 13; Ioan 13, 34-35; Efez. 3, 17; Gal. 5, 13-15 și 22-25.

Pentru ca să nu păcătuim în contra Duhului Sfânt (Lc. 12, 10) și să nu obosim răbdarea lui Dumnezeu (Mat. 2, 17) cu o nouă nelegiuire a oamenilor ce sunt copii la minte (I. Cor. 14, 20), să ne ferim de accia dela Mt. 6, 7-13; II. Tes. 2, 7-12.

Biserica ortodoxă practică pentru susținerea și aducerea aminte de dragostea creștină, ungera cu untul de lemn al bucuriei și dragostei și sărutarea icoanei acelui sfânt a cărui zi se serbează. Această ungeră se bazează pe citatul din Isaia 61, 1-3; Ioan 12, 3; 11, 2.

Astăzi semnele darurilor harizmatice nu mai sunt limbile ci credința neștirbită (Ioan 17, 21; Efez 3, 11-15; I. Cor. 1, 10; Fil. 3, 16;

Efez. 4, 5), speranța în necazuri și suferinți și dragostea.

Să nu ne mirăm de sectarii, cari deși propagă pocăința ei nu sunt desavârșiți, pentru că depărtându-se de la unitatea credinței li-s'a rătăcit dragostea. Ei propagă o pocăință în care nu au intrat nici astăzi și în care intră Oastea Domnului, care a înțeles, că pocăința și mântuirea nu există decât în biserică sau sion (Isaia 46, 13; Zah. 9, 11; Ioan 2, 16-17; Ps. 69, 9, 84, 10; 129, 5-6; 132, 13-18), unde au primit Apostolii darurile harismatice.

Ignatie Dihor preot ort. rom.

Vizitațiune canonică.

Continuând șirul vizitațiunilor canonice, P. S. Sa episcopul Vasile a vizitat Duminecă, 10 Iunie a. c., comunele de pe valea Bistrei, Mărul și Cireșa.

La intrarea în comuna Mărul, păr. Gh. Popovici parohul locului, asistat de par. Gheorghe Frățilă, Ioan Turcan, Ioan Țerovan, Nicolae Bogdan și mulțimea de credincioși, întâmpină primul arhiepiscop român descins pe valea Bistrei, prezentându-i starea comunei bisericești Mărul. (De la sfînc secolului al XVII-lea — acum 140 de ani — nici un arhiepiscop nu a mai vizitat comunele din Valea Bistrei. N. R.) Se oficiază apoi de P. S. Sa sf. Liturghie, în sobor cu P. O. D. Andreiu Ghidiu și Romul Ancușa, păr. G. Frățilă, G. Popovici, I. Turcan, I. Țerovan și N. Bogdan; diaconii I. Suru și T. Roșca. Răspunsurile liturgice le dă Corul Catedral.

După liturghie, P. S. Sa predică pe înțelesul poporului despre diferite plăgi sociale și remediul lor, prin biserică.

La vremea Vecerniei, P. S. Sa este întâmpinat de păr. Ioan Turcan la intrarea în comuna Cireșa, unde săvârșește Vecernia și predică afară, în aer liber, biserică fiind neîncăpătoare pentru mulțimea adunată.

În toate comunele prin care a trecut, P. S. Sa a fost întâmpinat de țărani, în frunte cu preoții satelor și mai ales de „Oastea Domnului“ cu strigăte de „trăiască Prea Sfințitul nostru“, cu salve de treascuri, cu buchete de flori, cu verdeață presărată pe străzi.

Deși biciuește aspru răul moral care cangrenează viața socială a satelor, P. S. Sa se face tot mai iubit, pentru că este dragostea și purtarea părintească de grijă, care biciuește.

Rap.

„Nu mai plânge!“

... „Nu mai plânge!“ (Luca 7, 13), — așa a spus odinioară Mântuitorul lumii, mamei tânărului care murise în floarea vieții, atunci când se aștepta mai puțin: văduvei din *Nain*.

O nenorocire, de obicei, nu vine singură; de cele mai multe ori — viața ne-o spune — nenorocirile se țin lanț, una aduce cu sine multe altele. Dumnezeu nu „bate cu băta“ spune poporul nostru, dar când El pedepsește pe cei păcătoși, cari îl nesocotesc toată viața lor, negându-L prin cuvânt și fapte, pedeapsa Lui se simte mult, foarte mult timp. Dar, Dumnezeu nu numai pedepsește, El și încearcă, de multe ori, *puterea credinței* celor buni, celor iubiți ai Săi. Exemplul lui Iov este atât de grăitor.

Sărmana *mamă* din *Nain*, rămăsese văduvă. Dumnezeu i-a luat pe scumpul ei tovarăș de viață, dar n'a disperat. Îi mai rămăsese îngerașul ei iubit, fiul, nădejdea bătrânețelor sale. Dumnezeu o pune însă la o nouă încercare. Îi moare și fiul în primăvara vieții, atunci când lumea îi era mai dragă și lui și mamei Sale scumpe. Rămasă și fără unicul ei fiu, singură în lume, desnădejdea ei nu poate fi exteriorizată în cuvinte, cari uneori pot spune prea puțin.

La poarte cetății, Mântuitorul, făcându-i-se milă de sărmana văduvă, pentru a-i reda fericirea acestei vieți, oprind tristul convoi, îi strigă: „nu mai plânge!“ Și, — preamărind pe Tatăl, — zicând mortului să se scoale, îl dă, viu, *mamei* sale.

— *Ce fericire pe mamă!*

Atâtea văduve, sărmane mame, sunt și azi. Calvarul vieții lor, numai ele și-l cunosc.

Trăind în sărăcăcioase și umede colibe, pe la periferii de orașe și sate, fără sprijinul tovarășilor lor de viață, cu cari au întemeiat un cămin, pentru a duce greul luptei pentru existență în comun, mai ușor, neavând nici posibilitatea să muncească, pentru că le sunt copiii mici și trebuie să stea în permanență lângă ei, lipsându-le bucată de pâine pe care să o dea, pentru potolirea foamei, scumpilor lor îngerași, cine se mai gândește, din îmbuibății vieții de azi, la aceste nenorocite, la aceste desmoștenite ale vieții?

Trăind în cea mai cumplită, în cea mai neagră mizerie ce numai se poate închipui, văzându-le felul de viață, trebuie să ai inimă

de piatră, ca să nu te înduioșezi până la lacrimi, ca să nu te cuprindă o durere, pe care nu mai poți să o înăbuși.

Multe, nenumărate sunt mizeriile acestei vieți, plină de neajunsuri. Amare sunt chinurile ei și, cine, câți se mai gândesc azi, la durerile nenorociților, la durerile altora? Câți sunt aceia, dintre cei cari se numesc *creștini*, cari să-și țină de înaltă datorie morală, să ajute, după puterile lor, la alinarea suferințelor cumplite ale aproapelui, ale fratelui întru aceeași credință? Câți? Și societăți de caritate există atâtea și mereu înființăm, alegând președinți, vicepreședinți, comitete și iarăși comitete, ca apoi activitatea lor să se reducă -- de atâtea ori -- la simple hotărâri trecute în procese verbale pentru arhivă. Câtă desertăciune, iar durerile fraților rămân aceleași, nealinate, sau așa de puțin ușurate?!

Ori, Mântuitorul, prin însuși exemplul vieții Sale, ne îndeamnă la caritate, să avem milă de cei nenorociți, și mai ales de văduve, ajutându-le, să le alinăm durerile, să le împușinăm lacrimile.

Mai mult, că Mântuitorul n'a așteptat ca sârmana văduvă să-i cearcă ajutorul, ci a înviat pe fiul ei fără ca ea să-i fi cerșit în prealabil mila. Iar noi, cei de azi, cari ne numim creștini, și încă ne pretindem creștini veritabili, nu numai că nu-i ajutăm pe nenorociții vieții, *când ne cerșesc mila*, dar îi și alungăm cu cuvinte de ocară. *Să ne gândim la ei, atunci când nu-i vedem, să ne hotărâm să-i ajutăm, când nu ne cer ajutorul, ar fi prea mult, atunci, când noi cerșindu-ne ei nouă mila, îi alungăm.*

Și, ar trebui să se știe, că *adevărata sărăcie*, rareori se poate vedea la colțuri de străzi, unde *ciungii, orbii și schiopii* ne cerșesc mila, sau la pragul sfintelor noastre biserici, unde zdrențoșii, infometații ne întind pălăria.

Adevărata sărăcie nu iese în stradă. Pe aceasta, n'au posibilitatea să o cunoască decât foarte puțini în viață. Cei cari o vedem, o cunoaștem, suntem *noi slujitorii sfintelor altare*, cari trebuie să intrăm în casa săracului ca și în cea a bogatului, noi cari nu putem face deosebire între cei încredințați nouă spre păstorie.

Ca slujitor al Domnului, nu odată mi s'a dat posibilitatea în activitatea mea pastorală, să cunosc deaproape, să văd cu ochii mei, împăienjeniți de lacrimi, mizeria în care se zbat atâtea familii, în timp ce, atâția alții, alături, se lăfăesc în cel mai revoltător lux și confort ultra modern. Și tocmai acestia sunt

cei cari se gândesc mai puțin la nenorociții lor frați întru aceeași credință. *Cât egoism!*

Să fim sinceri, să mărturisim, câte familii creștine, — mă refer la familiile înstărite, — dacă nu în alte zile, la sărbătorile mari cel puțin, — când masa le este plină de bunătați, se gândesc să trimită numai ceva din aceste bunătați, deaproapelui, pe care-l știu că se zbate în cea mai neagră mizerie, că în acea zi de mare bucurie creștină, n'are nici o bucată de pâine să-și astâmpere foamea sa și a alor săi. Câte?

Ei bine, să ne mirăm atunci, că Dumnezeu a întors fața dela noi, că nu mai vrea să știe de durerile noastre de azi? N'avem dreptul!

Și, dacă aceasta este realitatea vieții de azi, tot nouă preoților, umililor apostoli ai Sfintelor altare, ne revine sarcina să îndreptăm ce se mai poate îndrepta, să ajutăm, să alinăm prin cuvânt și faptă durerile desmoșteniților vieții. Dacă nici noi nu vom face, ceace toți cari se numesc *creștini*, ar trebui să facă, ce ar mai avea de așteptat nenorociții, ce ar mai putea crede și cum s'ar mai putea opri lacrimile lor?

Pentru aceasta, trebuie să căutăm și să aflăm cine are mai mare nevoie în parohie și cui trebuie în primul rând să-i venim în ajutor cu tot ceace putem.

E prea posibil ca undeva să-și petreacă viața sa grea cu copiii orfani, o văduvă amărâtă, sau în vreo sărăcăcioasă și umedă colibă, să zacă un moșneag bolnav, care n'are nici o bucată de pâine, nici sare și nici un vreasc pentru ațâțat focul. Și, dacă nu căutăm să-i aflăm, nu vom putea să-i ajutăm pentru că neputința și rușinea îi oprește să iasă în stradă și să întindă mâna pentru cerșit.

În fiecare parohie, grija pentru cei nevoiași, în primul rând cade în sarcina preotului care trebuie să-i cunoască, și având un fond al milei, să-i ajute. Și, între cei nenorociți, desigur se vor găsi, în toate părțile, multe văduve și orfani, iar aceștia, în primul rând trebuie ajutați. Așa ne învață să facem și prorocul când zice:

„Apărați pe orfan și pe văduvă, mântuiți pe cel năpăstuit, faceți dreptate văduvei“ (Is. 1, 17).

De vom face acestea, cuvintele Mântuitorului lumii, *Adevăr grăesc vouă, întrucât ați făcut unuia dintr'acești frați ai mei, prea mic, mie mi-ați făcut,* (Matei 25, 40) ni-se potrivesc cu drept cuvânt și nouă.

Pr. Iacob Crețiu.

ȘTIRI

Episcopi academicieni. Din Cluj ne vine știrca că P. S. episcop Nicolae Ivan a fost ales membru onorar al Academiei Române. Înalta distincție s'a făcut cu considerare la activitatea națională a vrednicului P. S. episcop al Clujului. Deasemenea am aflat din ziare că și P. S. episcop Grigorie al Aradului i s'a acordat aceeași distincție.

Împreună cu toată suflarea ortodoxă românească din Ardeal și Banat ne asociem și noi la bucuria acestor binemeritate distincții.

La telegrama omagială trimisă din prilejul zilei de 8 Iunie M. S. Regelui Carol II. de preotul Toma Suru din Verendin în numele populației grănicerești din acea comună, M. S. a binevoit a dispune expedierea următoarei telegramă-răspuns: „*Preot Toma Suru Verendin. Pentru bunele urări primite cu prilejul serbării zilei de 8 VI. Majestatea Sa m'a autorizat să Vă transmit Înaltele Sale mulțumiri. Eug. Buchmann.*”

Asociația Corurilor și Fanfarelor organizează cu sprijinul Casei Învățătorilor un curs de perfecționare muzicală pe seama învățătorilor cari instruiază și conduc coruri și fanfare. Cursul va dura 4 săptămâni, adică dela 20 Iunie la 20 Iulie a. c. și se va ține în localul Casei Învățătorilor din Timișoara, în cazul dacă se vor anunța și prezenta cel puțin 10 candidați. Candidații vor fi găzduiți în mod gratuit la Casa Învățătorilor, unde își vor putea asigura și întreținerea cu prețuri minimale.

Taxa de instrucție este cel mult 500 Lei, care sumă se va reduce proporțional cu numărul participanților, cari își vor aduce cu sine instrumentele muzicale ce posed, partituri și revizite de scris.

Iată încă un lucru cuminte și util pe care îl face o bună asociație!

Pentru monumentul funerar „Dr. Iosif Iuliu Olariu” au mai intrat următoarele sume:

Pr. Aureliu Maghețiu Toager (a II-a contrib.)	400	Lei
Pr. Alexandru Guga Cubin (a II-a contrib.)	100	„
Biserica ort. rom. din Vărădia	50	„
Pr. Cuzman Jianu Vărădia	50	„
Pr. Mihail Retezan „	50	„
Inv. Ioan Treicu „	50	„
Biserica ort. rom. Cacova	50	„
Pr. Ilie Hergan	50	„
Mai mulți credincioși	20	„

Total: 870 Lei

Suma anterioară: 68.524 Lei

Total până de prezent: 69.394 Lei

Pact cu Sovietele bolșevice? În cercurile politice se afirmă că Statul român ar fi încheiat un pact cu republica sovietelor rusești. Afirmative înțelegerea ar fi perfectă, urmând ca în actuala sesiune a Parlamentului să fie ratificată.

† **Preotul Corneliu Biro din Herendești.** După lungi și grele suferințe a murit în puterea vârstei un preot bun și blând. Fiu al unei bune și harnice familii de preot, părintele Biro încă a fost un păstor însuflețit de frumoasa lui chemare, lucrând mult în timpul din urmă pentru înzestrarea comunei cu un impunător locaș de închinare.

Dumnezeu să-i facă parte de cereasca răsplătă și mângăere!

Din retribuțiunile preoțești pe luna Mai a. c. au fost reținute de către stat supra-cotele (noul impozit global) pe lunile Aprilie—Mai a. c.

Mulțumită publică. Comuna bisericască Biniș, ține să mulțumească și pe această cale On. secției Culturale a Consiliului nostru eparhial pentru că a binevoit a da, în mod gratuit, un număr însemnat de cărți și broșuri pe seama bibliotecii parohiale din Biniș. *Oficiul parohial.*

Concursuri.

Pe baza deciziei Venerabilului Consiliu eparhial ddto 12 Mai a. c. Nr. 821/1934 B. se escrie concurs pentru ocuparea postului de capelan temporal cu drept de succesiune pe lângă preotul Nicolae Brendeu din parohia de clasa III. din Surducul-mic, protopresbiteratul Făgetului, cu termen de recurgere de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, pe lângă următoarele emolumente:

1. Jumătate din sesiunea parohială.
2. Jumătate din venitele stolare parohiale.
3. Locuința în natură.

Alegându-l capelan va îndeplini agendele parohiale și va plăti dările pentru pământul și venitele, ce folosește.

Recurenții la acest post își vor înainta cererile de concurs prin P. On. Oficiu protopresbiterat din Făget comisiei interimare parohiale locale și se vor prezenta în vre-o Duminică ori sârbătoare în biserica din localitate pentru a-și arăta dexteritatea în cele bisericăști.

Surducul-mic din ședința comisiei interimare parohiale din 23 Mai 1934.

Comisia Interimară.

În conțelegere cu mine: *Sebastian Olariu* protopresb.

* * *

Se publică concurs pentru ocuparea postului de preot în parohia de sub clasă Lunca, devenită vacantă prin numirea preotului Nicolae Jula de adm. paroh. în Dalci, cu termen de recurgere de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană” cu următoarele

Emolumente:

1. Sesiunea parohială constătătoare din 32 jug.
2. Intravilanul fostei case parohiale.
3. Stola uzitată.

Viitorul preot va suporta sarcinile publice împreună cu realitățile cari formează dotațiunea sa.

Recurenții își vor înainta cererea de concurs cu documentele prescise Prea On. Oficiu protopresbiterat ort. rom. în Făget; iar cu prealabila încuviințare a acestui oficiu se vor prezenta în vre-o Duminică sau sârbătoare în sfânta biserică spre a-și arăta dexteritatea în oratorie și cântare bisericăască.

Concurenții au să prezinte act de învoire dela Prea Sfinția Sa Episcopul Diecezan.